

udfjænkning paa Færøerne af 3die
Marts 1860.

(Lovforslaget findes i Tillæg C Sp.
53—56.)

Jaaborg: Det kan selvfølgelig ikke falde mig ind at udtale mig vidtløftig om dette Lovforslag; men ganske lydlost skal det dog ikke gaa gennem dette Thing, saaledes som det er gaaet gennem det andet Thing. Jeg kan nemlig ikke stemme for denne Lovs endelige Vedtagelse. Det er muligt, at jeg staar ganske ene med denne min Anskuelse, det faar saa være, men jeg vil dog ikke haabe det. Jeg anser det nemlig for en aldeles urigtig Anskuelse, man nærer, naar man tror at kunne forhindre en overdreven Nydelse af Brændevin eller andre spirituøse Drikke ved at fastsætte en meget høi Betaling for et Næringsbevis og en meget høi aarlig Afgift af en saadan Næring. I Steedet for at hæmme Brændevinsdriften vilde man efter min Anskuelse netop fremme den der ved. De ulovlige Brændevinsforhandlere og Udfjækningssteder vilde vistnok komme til at florere endnu meget mere, end de gjøre for Diebliffet, naar der fastsættes en saa usforholdsmæssig høi Betaling for Erhvervelsen af et slikt Næringsbevis. Jeg maa i saa Henseende henholde mig til, hvad der er Tilfældet her i Landet. Naar jeg siger her i Landet, saa veed jeg meget godt, at Færøerne hører med til Landet, men det er blot som en Slags Modsetning, at jeg udtrykker mig saaledes. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Cassee) omtalte ved Forhandlingerne om Helligdagsanordningen, at den blev overstreden minutvis. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at Loven af 2den Juli 1870, den saakaldte Brændevinslov, overstrides ikke minutvis, men sekundvis, og hvorfor? Fordi det er en usforholdsmæssig høi Betaling, der skal erlægges for et Næringsbevis, nemlig 100 Rd., og en altfor høi aarlig Afgift, der skal betales for Brændevinshandel, nemlig fra 20 til 100 Rd., alt efter Amtsraadets Behag. Jeg siger rigtignak „Rigsdaler“, men dette maa maafte være mig tilladt, da Loven af 2den Juli nævner „Rigsdaler“, og jeg henholder mig for en Del til denne Lov. Lillige er der Bestemmelsen om Afstanden fra Kjøbstaden, at der indenfor en Afstand af 1½ Mil ikke kan løses Næringsbevis. Alt dette gjør, som jeg udtalte, at Overtrædelser af Loven ske sekundvis. Det har ved en tidligere Forhandling været hævdet meget bestemt her i Thinget, at Brændevin er en Nødvendighedsartikel; i alt Fald for en stor Del af Befolkningen kan det være og er det en Nødvendighedsartikel. Jeg mener naturligvis ikke, at det er det for de Rige; de kunne jo nyde deres Sherry og Portvin til Frokost, deres fine Vine til Middagsmaden osv. De kunne naturligvis godt undvære Brændevin; men den fattige Mand, Arbej-

deren, der ofte skal gaa en meget lang Vej, før han kommer til sit Arbejde, lever paa tør Kost hele Dagen, spiser Rugbrød med en Osteskorpe til, han kan trænge og trænger til at faae en Snaps til sin Mad. Det Samme vil vistnok være Tilfældet og er, tror jeg, Tilfældet paa Færøerne. Der er vist ogsaa der fattige Folk, som have langt at vandre til Arbejde, og som nok kunne have nødig at faae en Snaps til deres tørre Mad. Der er mange Fiskere der. Disse kunne dog ikke lave Kaffe i deres Fiskerbaade eller varme Middagsmad, og naar de længe maa vente paa den varme Middagsmad, kunne de godt trænge til at faae en Snaps. Jeg skal, som sagt, ikke omtale Loven vidtløftig; men der er dog et Par af de mange uheldige Punkter i den, som jeg maa berøre, navnlig Bestemmelsen i § 4, at Brændevin af Forhandlerne ikke maa udsælges i mindre Maal end $\frac{3}{4}$ Pot. Dette er mig en aldeles ubegribelig Bestemmelse. Efter Loven af 2den Juli 1870 maa Brændevinsforhandleren dog sælge $\frac{1}{4}$ Pot; hvorfor skulde dette saa ikke ogsaa være Tilfældet paa Færøerne. Det forekommer mig, at dette formelig er en Præmie, der udbettes for, at Beboerne skulle blive til Drukkenbolte. Naar Folk ikke kunne faae mindre Kvantum Brændevin end $\frac{3}{4}$ Pot, saa er Fristelsen stor til at drikke mere, end de burde drikke. Der er en anden Bestemmelse, som siger, at, naar en Handlende selv uden Betaling udfjænker Brændevin, skal han straffes derfor. Jeg kan ikke forstaa en sliq Bestemmelse. Nu kunde man jo rigtignok sige, at Færøernes Repræsentation, Lagthinget, har anbefalet sliqe Bestemmelser; men jeg har ikke megen Lillid til Færøernes Repræsentation, det er ingen demokratisk Repræsentation; det have vi tidligere havt Leilighed til at omtale her i Salen. Men i alt Fald veed jeg, at Rigsdagen skal give Love ogsaa for Færøerne, og naar den skal dette, maa det være enhver Repræsentants Ret, ja ikke alene hans Ret, men ogsaa hans Pligt, at indtage det Standpunkt, som han synes, er det rette. Mit Standpunkt er nu det, at jeg ikke kan stemme for dette Lovforslag. Det, der her foreslaas, er en meget for høi Betaling for Erhvervelse af Næringsbevis til Brændevinshandel, og det er en meget for høi aarlig Afgift, der fordræs. Jeg kan derfor ikke stemme for Lovforslagets endelige Vedtagelse. Det kan være, at jeg staar alene med denne min Anskuelse, men det skal ikke hindre mig i at stille mig til Lovforslaget, som jeg tror, jeg bør gjøre.

Th. Kruse: Jeg kan begynde med sige at udtale den Trøst til det ærede Medlem, der nu satte sig, at i hvert Fald ere vi to om at være imod denne Lov. Men jeg kunde nok have Lyft til at tilbagefalde denne Sags Historie ganske kortelig i Grindringen. Det høie Thing vil erin-